

24. märts 2026

Euroopa Kohtu otsus kohtuasjas C-521/21

Rzecznik Praw Obywatelskich (üldkohtu kohtuniku taandamine)

Poolas esitas tsiviilkohtumenetluse üks pool asja läbivaatava kohtuniku taandamise taotluse põhjusel, et selle kohtuniku ametisse nimetamise ettepaneku oli teinud riiklik kohtute nõukoda (Krajowa Rada Sądownictwa (KRS)), mille piisav sõltumatus täidesaatvast ja seadusandlikust võimust ei olnud selle organi uue koosseisu puhul tagatud.

Euroopa Kohus leidis, et ainuüksi see, et kohtunik on ametisse nimetatud nõuetevastaselt, ei ole iseenesest piisav, et järeldada, et kõnealune kohtunik ei ole sõltumatu, vaid igakülgsest tuleb hinnata kõiki selle kohtuniku ametisse nimetamisega seotud asjaolusid kogumis. Kohtuniku taandamiseks ei piisa ainuüksi sellest, et kohtuniku ametisse nimetamise menetluses osales Poola kohtusüsteemi reformi käigus loodud Poola riiklik kohtute nõukoda ning kandidaatidel, kes valituks ei osutunud, puudus tõhus õiguskaitsevahend.

[Pressiteade](#)

[Otsus](#)

24. märts 2026

Euroopa Kohtu suurkoja otsus kohtuasjas C-767/23

Remling (eelotsuse küsimine)

Euroopa Kohus pidi otsustama, kas Euroopa Liidu õigusega on kooskõlas Madalmaade õiguses kõrgeimale kohtule antud võimalus jätta apellatsioonkaebus rahuldamata üksnes kokkuvõtliku põhjenduse alusel. Sellise õigusakti eesmärk oli korrakohase õigusemõistmise huvides lühendada kohtumenetluste kestust ja võimaldada sellel kohtul pühendada rohkem aega olulistele kohtuasjadele.

Euroopa Kohus märkis, et kõrgeimal kohtul on eelotsuse taotlemise kohustus, millest ta saab vabastada ainult kolmel juhul: kui tõstatatud Euroopa Liidu õiguse küsimus ei ole asjakohane, kui Euroopa Kohus on asjaomast liidu õigusnormi juba tõlgendanud või kui see tõlgendus on ilmselge, mistõttu puudub igasugune põhjendatud kahtlus. Kui kõrgeim kohus leiab, et ta on ühes neist kolmest olukorrast, peab ta Euroopa Kohtu poole pöördumisest keeldumist põhjendama, esitades igal juhul spetsiifiliselt ja konkreetselt põhjused, miks tema hinnangul ei ole vaja Euroopa Kohtule küsimusi esitada. Selline kohus võib sellega seoses üle võtta põhjendused, millest madalama astme kohus asjaomasel vaidluses lähtus, tingimusel et viimane on selgitanud, miks kohtuasi kuulub mõne eespool nimetatud kolme olukorra alla.

[Pressiteade](#)

[Otsus](#)

¹ Lühiülevaates kajastatud lahendite kokkuvõtted põhinevad Euroopa Kohtu kodulehel avaldatud pressiteadetal. Vt ka https://curia.europa.eu/jcms/jcms/Jo2_7052/et/

26. märts 2026

Euroopa Kohtu otsus liidetud kohtuasjades C-696/23 P *Pumpyanskiy vs. Euroopa Nõukogu*, C-704/23 P *Khudaverdyan vs. Euroopa Nõukogu*, C-711/23 P *Rashnikov vs. Euroopa Nõukogu*, C-35/24 P *Mazepin vs. Euroopa Nõukogu* ja C-111/24 P *Khan vs. Euroopa Nõukogu* (sõda Ukrainas)

Euroopa Kohus jättis muutmata viie Venemaal tegutseva juhtiva ettevõtja rahaliste vahendite külmutamise. Euroopa Kohus märkis, et Venemaa valitsuse suur sissetulekuallikas peab tulema „majandussektoritest“, mitte aga juhtivatelt ettevõtjatelt, kes tegutsevad nendes sektorites. Samuti selgitas kohus, et mõistet „mõju“, mis on ettevõtjatel, tuleb mõista majanduslikus kontekstis, milles nad tegutsevad, sõltumata seostest, mis neil ettevõtjatel võivad olla Venemaa valitsusega. Nende olulise tähtsuse tõttu Venemaa majandusele võivad nad kaudselt soodustada destabiliseeriva tegevuse rahastamist, mida see valitsus Ukraina vastu läbi viib, aidates kaasa nende sektorite kasumlikkuse või isegi nende jõukuse säilitamisele.

[Pressiteade](#)

[Otsus](#) (inglise keeles)

26. märts 2026

Euroopa Kohtu otsus kohtuasjas C-412/24

Fauré Le Page (luksusnahktooted – kaubamärgid)

Prantsuse äriühing Fauré Le Page Paris, mis asutati 2009. aastal, omandas kaubamärgi „Fauré Le Page“ ja esitas seejärel nahktoodetele kaubamärgi registreerimistaotluse, mis sisaldas nimetust „Fauré Le Page Paris 1717“. Samas sektoris tegutsev ettevõtte Goyard ST-Honoré vaidlustas need kaubamärgid Prantsmaa kohtutes. Tema arvates viitab viide numbrile „1717“ ekslikult 18. sajandil asutatud ettevõtte olemasolule ja traditsioonilise oskusteabe edasiandmisele. Siiski lõpetas ajalooline ettevõtte Maison Fauré Le Page, mis spetsialiseerus relvade ja aksessuaaride müügile, tegevuse 1992. aastal, samas kui Fauré Le Page Paris asutati alles 2009. aastal. Vaidlust lahendav *Cour de cassation* (kassatsioonikohus) küsis Euroopa Kohtult, kas kaubamärki võib pidada Euroopa Liidu õiguse kohaselt eksitavaks, kui see sisaldab numbrit, mida asjaomane avalikkus võib tajuda ettevõtte asutamisaasta tähisena ja mis – kuna see aasta on kauges minevikus – viitab pikaajalisele oskusteabele, kuigi sellist pikaajalist oskusteavet tegelikult ei eksisteeri.

Euroopa Kohus leidis, et kaubamärgis oleva numbrilise lisamine, mis viitab väljamõeldud ajaloolisele pärandile, võib tarbijaid eksitada. Kui kaubamärgis olev number viitab kauges minevikku jäävale asutamisaastale ja seega pikaajalisele traditsioonile, mis aga tegelikkust ei kajasta, võidakse tarbijaid kauba kvaliteedi ja prestiiži osas eksitada.

[Pressiteade](#) (inglise keeles)

[Otsus](#)